

Wanneer mijn vader thuiskwam van zijn werk, rook hij vaak naar drank. Al snel had ik door wanneer hij te veel gedronken had. Dan sloeg hij het portier van zijn auto harder dicht dan normaal. Zijn bovenlip gлом van het zweet als hij binnenkwam. Omdat ik wist dat de kans groot was dat er ruzie van zou komen, haalde ik dan snel mijn spullen van de eettafel om boven mijn huiswerk af te maken.

Ik merkte dat hij steeds vaker laat en aangeschoten thuiskwam. Nieuw was dat hij dan thuis opnieuw een borrel inschonk. Het was altijd afwachten of hij een kwade dronk had en boos werd. Na verloop van tijd kon ik dit feilloos inschatten, alsof ik er een extra zintuig voor ontwikkeld had.

Omdat alle drank in de kelder was opgeslagen, deed mijn moeder in die tijd de kelderdeur uit voorzorg op slot. De sleutel bevestigde ze aan een zilverkleurige ketting.

‘Hier, bewaar jij deze maar, dan kan hij tenminste niet bij de drank en dan weet ik altijd waar de sleutel is,’ zei ze op een dag tegen mij en ze hing de ketting met de sleutel om mijn nek. ‘Beloof me dat je hier verder met niemand over praat.’

Ik beloofde het en ik droeg de ketting onder mijn hemd, zodat niemand het kon zien.

Toen mijn vader een paar dagen later uit zijn werk kwam en zag dat er geen jenever meer in de koelkast stond, liep hij naar de kelder om een nieuwe fles te gaan halen. Hij trok een paar keer hard aan de deurkruk en draaide zich toen om.

‘Waarom zit deze deur verdomme op slot?’ vroeg hij.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde ik bedremmeld. Mijn hart begon sneller te kloppen.

Hij rukte nogmaals aan de deurkruk en sloeg daarna hard met zijn vuist tegen de deur. ‘Godverdomme, wie heeft die sleutel? Waar is de sleutel?’ schreeuwde hij.

huizen. Uit de open ramen van de panden hingen jonge vrouwen en de deuropeningen puilden uit met opzichtig geklede vrouwen die zichzelf luidruchtig stonden aan te prijzen.

De koetsier draaide zich om en wees naar de joelende vrouwen.

‘You want nice girl, sir?’ probeerde hij nogmaals. ‘Maybe ladyboy, sir? Very cheap.’

Ik schudde mijn hoofd en de paardenkoets reed verder, langs een paar huizen met transgenders met opzichtige make-up. Sommigen holden ons achterna. We passeerden een paar huizen die kennelijk gespecialiseerd waren in ladyboys van alle leeftijden. Toen wees mijn koetsier met zijn zweep naar de overkant.

‘Hyra’s, sir,’ lispelde hij met zijn tandeloze roze mond. Toen hij zag dat ik niet begreep wat hij bedoelde, vulde hij lachend aan: ‘No man, no woman.’

Tussen de bordelen waren hier en daar doktersposten gevestigd, herkenbaar aan een groot knipperend neonbord met een rood kruis. Ondanks de hitte rilde ik en ik voelde me misselijk worden. We reden een straat in met links en rechts hoge bomen. Onder de bomen zaten groepjes mannen gehurkt in de schaduw van de bladeren voor verkoeling. Tenminste, dat dacht ik. De koetsier hield stil en wees naar een van de boomtoppen. Bovenin hing een grote vierkante kooi aan zware katrollen. Het onderste deel van de kooi was afgedekt met gekleurde gordijntjes.

‘Look, sir, fucking inside,’ riep de koetsier.

Ik keek nog eens goed en zag toen pas dat in de kooi boven de gordijntjes af en toe een op en neer bewegend mannenhoofd te zien was.

Jezus, dacht ik, dat zijn neukkooien. Een drukke hoerenwijk met kooien in de bomen als mobiele peeskamers vanwege een gebrek aan ruimte. De mannen aan de voet van de boom zaten te wachten op het seintje dat de kooi naar beneden getakeld kon worden, zodat er een nieuwe klant kon instappen.

De ober kwam met onze drankjes en mijn vader stopte de map weer terug in zijn tas. Hij nam een slok Rivella en stak een sigaret op.

‘Mag ik je iets persoonlijks vragen?’ vroeg hij op bijna fluisterende toon.

Ik knikte. Nadat hij zich ervan had verzekerd dat er niemand meeluisterde, vroeg hij of ik een testament had.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde ik, verbaasd dat dit iets was wat hem bezighield.

Hij schraapte een paar keer zijn keel. ‘Mag ik je dan vragen of ik daar ook in word genoemd?’

‘Ik denk van wel,’ antwoordde ik luchtig, ‘maar waarom vraag je dat?’

‘Kijk, jongen, ik dacht zo, de kans dat ik jou overleef is natuurlijk bijzonder klein gezien mijn leeftijd. Als jij aan mij toch iets had willen nalaten dan kun je mij dat net zo goed bij leven schenken, vind je niet? Ik kan het nu goed gebruiken.’

Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Ik ga even naar het toilet,’ zei ik na enkele ogenblikken en ik stond op om naar achteren te lopen.

Ik opende de kraan boven het wastafeltje en vulde mijn handen met koud water om mijn gezicht nat te plenzen. Het koele leidingwater voelde aangenaam tegen mijn gloeiende huid. Ik keek even in de spiegel. Jammer voor hem dat ik nog niet dood ben, dan had hij dit niet hoeven vragen, dacht ik, terwijl de druppels als tranen van mijn gezicht afdropen. Ik voelde een enorme leegte. Met wat papier uit de dispenser depte ik mijn gezicht droog en ik liep terug naar de tafel, waar de borden met de dampende asperges inmiddels waren neergezet.

‘Begin, laat het niet koud worden,’ zei ik toen ik weer op mijn stoel had plaatsgenomen.